

MÈDIUMAS 18

2001 gruodis
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina,
iš dvasinės krikščionybės perspektyvos

Galimybės peržengti sieną tarp šios ir anos pusės

TURINYS

Galimybės peržengti sieną tarp šios ir anos pusės

1. Patyrimai arti mirties
2. Nekūniškos patirtys
3. Atsiskyrimas miegant
4. „Lucidinis“ arba „sąmoningas“ sapnas
5. Materializacija per distancijas
6. Aiškiaregiškumas - aiškiagirdėjimas - aiškiajautimas
7. Sąmoningumo būsenos pakeitimas

MÈDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą¹. Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vėl statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lena ir Juozas². Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho (Zürich) dvasinės ložės rėmuose veikė viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mèdiumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir paviešinami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

Šiame numeryje bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais.

Stebėtojai galėtų atrodyti, kad apie šiuos svarbius gyvenimiškus klausimus įmanoma tik menkai ką nors konkrečiau sužinoti. Tačiau kuo daugiau, remiantis šaltiniais su dvasišku pasauliu užsiimama, tuo aiškesnės ir įtikinamesnės darosi struktūros. Tuomet tikėjimas tampa žinojimu ir abejojimas, įsitikinimu ir tikrumu.

---

¹ Vokiškai - Geisteslehre

² Vokiškai - Lene ir Josef

Galimybės žmogui peržengti sieną tarp šios ir anos pusės

Mes jau esame keleriopai apie aną pasaulį pasisakę. Šitą mums žmonėms nematomą pasaulį pripažinti sunku ypatingai dėl to, kadangi negalima jo matyti, girdėti ar apčiuopti, nebent turint tik neįslynių³ sugebėjimų. Mus todėl pirmiausiai domina klausimas, ką tai reiškia, kad tos anos pusės dvasiško smulkios materijos negalime be ypatingų priemonių suvokti. Po to panagrinėsime klausimą, kaip gali žmogus sieną tarp šios ir anos pusės peržengti.

Mūsų suvokimas⁴ yra ribotas

Daug žmonių yra įsitikinę, kad tik tai iš tikrųjų egzistuoja, ką galima paimti, matyti ir girdėti. Jie galvoja, kad mūsų materialinis pasaulis esantis tikrasis pasaulis, kuriame vien tik po kojomis tvirtą grindinį turime. Šitas vaizdas yra didelis apsirikimas, nes mūsų jutimo organai yra gana riboti ir suvokia tik mažą dalį esančios realybės. Mes galime su savo fiziniiais arba stambios materijos jutimo organais suvokti tik fizinius arba stambios materijos dalykus. *Viskas, kas betgi yra iš smulkios materijos, neprieinama mūsų suvokimui.* Kodėl taip yra?

Mes reaguojame su savo jutimo organais - iš mūsų taško žiūrint - tik į vidutinę vibraciją arba dažnį (dažnis: vibravimas per sekundę). Viskas kas randasi aukščiau ar žemiau to, mes visai nesuvokiame⁵. Mes tad su savo jutimo organais galime tik daiktus ir būtybes suvokti, kurios - iš mūsų taško žiūrint - vidutiniame laipsnyje vibruoja. Daiktai arba būtybės su aukštesne ar žemesne vibracija nėra mūsų suvokime. Nors jie egzistuoja, mes jų negalime nei matyti ir nei girdėti. Mes negalime didžiosios realybės dalies suvokti, kadangi mums trūksta atitinkamo jutiklio⁶ - ano organo, su kuriuo galima užregistruoti aukštesnius ir žemesnius vibravimus (kai kurie gyvūnai turi tą organą ir jie yra mums žmonėms pranašesni). Mes, pavydžiui, nematome kosminių spindulių, gama spindulių, alfa spindulių, ultravioletinių arba infra-raudonų spindulių. Vibracijų galime tik labai mažą dalį suvokti (plg. Elektromagnetinis spektas, knygoje Capra, 1977, 60 psl.). Šitas mūsų suvokimo apribojimas gaunasi per mūsų dvasios įjungimą į stambiają materiją.

Mūsų suvokimas be to yra ir tuomet ribotas, kai mes ne savo grubios materijos kūne kaipo dvasia esame - ar tai būtų laikinai (plg. vėliau) arba kaipo mirusieji. Tuomet mūsų dvasios vibracijų dydžio apimtis nustato mūsų suvokimo apimtį. Tai galioja dvasinėms būtybėms apamai. Kad Dievo dvasios žmones arba mirusiuosius ant žemės suvokti galėtų, turi jos savo vibraciją pritaikyti prie žemės, t. y. sulėtinti. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, jie savo vibraciją žemina tol kol vibracijos dažnis mūsų pasauliui atitinka - jie eina tartum per įvairias plotmes, kol jie pagaliau pasiekia norimą plotmę.

Kaip Mediume nr. 4 (Dvasių pasaulis) paaiškinta, anos pusės pasaulis susideda iš įvairaus tankumo (smulkios materijos, vibracijos) plotmių. Kuo aukštesnė ir labiau išsivysčiusi dvasinė būtybė, tuo mažiau ji turi susilietimų su žeme. Išimtis yra, anos dvasinės būtybės, kurios tokio kontakto nori arba ant žemės perima uždavinių. Jei

³ Pojūčiams neprieinamų, antgamtinių

⁴ Vokiškai - Wahrnehmung

⁵ Vokiškai - nehmen nicht wahr

⁶ Vokiškai - Sensor

nori dvasia iš aukštos smulkios materijos plotmės nueiti į žmonių pasaulį, tai ji turi savo vibraciją atitinkamai prie žemės pritaikyti, kas dažniausiai su kitų dvasių pagalba įvyksta. Per savo vibracijos sumažinimą praranda dvasia ir didelę dalį savo šviesumo.

„Kosmose viskas priklauso nuo vibracijos principo. Įvairūs dažniai sąlygoja skirtingą sferų natūrą. Jie per vienas kitą pereina, netrukdydami vienas kito. Pagal tą pažinimą yra galimybė, kad minčių bangų perdavimas tarp dviejų skirtingų sferų yra įmanomas, jei siuntėjas ir priėmėjas sugeba prie to paties bangos ilgio prisitaikyti. Kiekviena tikra malda ir kiekviena tikra meditacija yra pastanga, prisitaikyti prie aukštesnės sferos vibracijos, su ja sueiti į kontaktą“ (Rudolf Frhr. v. d. Horst, Zaradoje, 1978, 6 psl.).

Kaip jau minėta, yra daug dvasinių plotmių skirtingo lygio resp. vibracijos dažnių skirtingumo, kuriose anos pusės būtybės gyvena. Bet tik tos pačios vibracijos plotmės gali gyventojai vieni kitus pastebėti, suvokti. Arthur Findlay (1983) savo knygoje „Beweise für das Leben nach dem Tod“ (Pomirtinio gyvenimo įrodymai - vert.): „Aš pats patyriau, kaip esančios éterinės būtybės su manimi kalbėjosi, bet vienas kito matyti negalėjome, nors jos toje pačioje patalpoje buvo. Tai man buvo tuomi paaiškinama, kad jos gyvenančios skirtingose eterinio pasaulio⁷ plotmėse“ (172 psl.). Tai reiškia, net dvasios skirtingų plotmių vienos kitų, dėl skirtingų vibracijų dažnių, nepastebi.

Panašiai sužinojome ir iš mūsų dvasinių mokytojų: žemesnės pakopos dvasia gali pastebėti savo pakopos dvasias, bet ne būtybes iš dvasinių aukštybių. Jos akis tų smulkių struktūrų negali matyti. Tad ir prie žemės pririštos tamsios, niūrios dvasios gali tik sau lygias matyti, bet Dievo angelų jos negali suvokti. Jei norima, kad žemiau esančios dvasios galėtų dangišką būtybę matyti, tai tuomet reikalingas ypatingas Dievo angelų veikimas. Taip yra, pavzdžiui, tuomet, kai kalbama apie jų pamokinimą. Šiame sąryšyje tegul bus atkreiptas dėmesys į sekantį dvasinį įstatymą: visos dvasinės būtybės gali nueiti į žemesnę pakopą, bet negali aukščiau savo pakopos pakilti, kol jos nėra tam pasikeitimui paruoštos.

Mūsų pasaulyje yra kitas pasaulis, kurio substancija turi aukštesnę vibracijų skaičių nei mūsų. Aplink mus tad yra daug nematomųjų. Mes stebėtumėmės, kokios dvasinės būtybės ir kiek daug mūsų patalpose randasi ir aplinkumoje bėginėja, jei galėtume jas pastebėti!

Gali tik tarpusavyje pastebėti ir suprasti tik tos dvasios, kurios randasi tame pačiame lygyje. Kas nori suvokti ar pastebėti būtybes iš anos apusės, tas turi į atitinkamą pasaulį „įsivibruoti“, resp. tam tikslui išvystyti sensorių. Moolenburgh (1993) todėl savo knygoje „Angelai - padėjėjai ant tylių padų“ konstatuoja, kad pasaulį už kampo, dvasių pasaulį, pastebime ne tiek su mūsų aiškiu, su mūsų pojūčių įspūdžiais surištu dieniniu sąmoningumu, bet labiau „su truputį sapnuojančiu, nesutvarkytu nakties sąmoningumu“ (233 psl.).

---

⁷ Vokiškai - Ätherwelt. Dangaus dausos - pagal Viktoro Gailiaus žodyną (PATRIA, Tübingen, 1948)

Kaip anie iš anos pusės žmogų mato

Kuo labiau dvasia atsitolino nuo žemiškųjų ir grubios materijos dalykų ir kuo daugiau susiskaidrino, *tuo neaiškiau mato ji žemiškuosius dalykus*. Ji gali juos tik kaip šešėlius matyti ir vis daugiau ir daugiau ji praranda interesą jais. Panašiai yra ir su žmogaus suvokimu.

Kai žmogaus mirties pasėkoje dvasia dar neseniai į aną pusę perėjusi yra, tai ji gali žmones dar taip matyti kaip mes žmonės vieni kitus matome, tik truputį silpniau ir kartais truputį netvirtai. Dvasinės būtybės, kurios dar labai prie žemės pririštos yra, gali materialinį kūną gerai matyti. Jos mato ir drabužių medžiagas, kurias žmonės dėvi. Jei svarbu, tai gali ir jau nuskaidrinta būtybė tokias smulkmenas dar matyti.

Pažengusi dvasia gali betgi tokias kūniškas apybraižas silpniau matyti. Už tai ji geriau mato Dievo kibirkštį kaipo šviesą, kuri, sulyg žmogaus išsivystymo lygiu, yra silpnesnė ar stipresnė. Daugiau įsižiūrėdama, ir ji pamato ir žmogaus aurą, t. y. spinduliavimą aplinkui žmogų. Šis yra, pagal žmogaus išsivystymo lygį, vėl skirtingų spalvų. Jos keičiasi pagal žmogaus jausminę padėtį. Jei žmogus, pavyzdžiui, smarkiai įniršta, tai tuomet visoje to žmogaus dvasinėje atmosferoje trūkčioja ir žaibuoja.

Dvasinis mokytojas Juozas, pavyzdžiui, nematė žmogaus kūno, o kaulus tik užuominomis, bet visai aiškiai matė, kaip kraujas per žmogų teka. Kraujas dvasiniai akiai yra gyvas ir šviečia; jis prilygintinas šviesos srovei, kuri visuomet su tam tikru greičiu per kūną teka, tam tikrose vietose sustoja ir paskui atgal teka.

Kaip aiškiai anie gali žmogų matyti, priklauso ir nuo to, ar aplink žmogų yra tamsa, ar šviesa. Dvasinis mokytojas Juozas papasakojo apie vieną mirusią moterį, kaip ji matė savo piktą ir mėgstantį bartis, taigi smarkiai apsisunkinusį, vyrą. Ji matė jį apimtą tamsaus rūko. Eidamas jis nešė tą tamsų rūką kartu su savimi. Jis savo sieloje turėjo tiek daug tamsybės, kuri iš jo sklido ir visą žemišką kūną apėmė. Jo mirusi žmona galėjo tad tik žemišką kūną ir jo žmogišką išvaizdą neryškiai matyti.

Kitus žmones betgi ta mirusioji matė taip, kaip būdama gyva juos matė - jie buvo jai ryškūs ir aiškūs. Tarp jų buvo taip pat ir žmonių, kurie buvo lyg prožektoriaus apšviesti ir kurie tą gražią šviesą visur, kur jie ėjo, kartu su savimi nešėsi. Tai buvo žmonės, kurie buvo nuolat dieviškoje šviesoje, kuri iš jų vidaus sklido. Jie tą šviesą gamino patys su savo aukštesniu galvojimumu ir kilnesniu gyvenimu. Panašiai darė ir tas vyras, išlaikydamas savo tamsų rūką ir tamsybę savo viduje, su savo neapykanta ir palinkimu ginčytis.

Dabar užsiimsime klausimu, kaip žmogus gali peržengti sieną tarp šios ir anos pusės

Mes žmonės, stengdamiesi pažvelgti į dvasių arba anos pusės pasaulį, arba sueiti su anos pusės būtybėmis, prieiname ribas. Tos sienos yra dažnai ant tiek nenugalimos ir nepraleidžiančios, kad žmonės kartais padaro išvadą, kad anos pusės pasaulio visai nesą ir kas miršta, išsileidžia į nieką. Kas tačiau atviras yra anos pusės klausimams, gali nustatyti, kad yra tikrai buvę ir vis dar yra žmonių, kurie

galėjo ir gali pažvelgti į anos pusės pasaulį ir kad tos nenugalimos sienos irgi jau nėra tokios nenugalimos.

Pavyzdžiui, mes žinome apie žmonių sienos peržengimo patyrimus su arti mirties patyrimais⁸, žinome apie žmones su sugebėjimu savo žemišką kūną kuriam laikui apleisti (nekūniškas patyrimas)⁹, žinome apie žmones su aiškiaregiškumo sugebėjimu, galimybe dvasias girdėti ir jausti. Mes taip pat žinome apie žmogaus anos pusės patyrimus kas naktį jam miegant (dvasinio kūno atsiskyrimas). Ne vien tik mirusieji gali anos pusės pasaulį patirti, bet ir žmogui yra galima įžvelgti į dvasių pasaulį, nors ir trumpam laikui ir gana skirtingomis sąlygomis, ir dažniausiai be prisiminimo.

1. Patyrimai arti mirties

Su patyrimais arti mirties turimi omenyje tie patyrimai, kuriuos daug tūkstančių žmonių turėjo, kai yra buvę beveik arba visiškai kliniškai mirę. Kas ir bebūtų su sąvoka „kliniškai miręs“ manoma, ir ar atgaivinimas (reanimacija) buvo daroma, čia neturi reikšmės. Priešingai, reikšminga yra tai, kad daug žmonių, kurie buvo beveik mirę, pasakoja apie patyrimus, kurie, iš vienos pusės, įgriebia į anos pusės pasaulius, ir kurie, iš kitos pusės, derinasi didele dalimi su kitų žmonių pranešimais apie patyrimus arti mirties. Ir ką tokie žmonės pergyveno, kai jie buvo beveik mirę?

Arti mirties patyrimų elementai

Sekantis sąrašas padarytas vokiečių arti mirties tyrinėjimų vedėjo Michael Schröter-Kunhardt ir paimtas iš žurnalo „Psychologie heute“¹⁰ (1993):

„Pilnoje formoje - daug pergyvenimų turi tik keletą sekančiųjų elementų - arti mirties patyrimas susideda dažnai, chronologinėje eilės tvarkoje ir su mažėjančiu dažniu, iš sekančių sekvencijų:

+ nuotaikos prašviesėjimas su lengvumo, geros savijautos, ramybės ir laimės jausmais;

+ nekūniškas pergyvenimas¹¹, kai mirštantysis staiga pamato, kad žiūri į savo fizinį kūną iš aukščiau ir kad jo racionali sąmonė be sutrikimo toliau veikia ir kartais net įvairius bandymus padaro, naujai egzistencijai patikrinti; kur dažnai - net aklyjū - patvirtinami, optiški pastebėjimai daromi; nekūniško pergyvenimo metu visi skausmai yra dingę; toje būsenoje pagaliau, matomai, galima eiti ir matyti per materiją ir taip pat čia esančiųjų mintis skaityti;

+ įėjimas į dažnai tamsią, panašią į tunelį, pereinamąją zoną;

+ suvokimas, dažnai baltai-auksinės, begalinę meilę spinduliuojančios, šviesos, kuri pas pergyvenantį iššaukia didžiausio laimingumo jausmus; susijungus su ta šviesa, gali atsirasti mistinis visažinojimo patyrimo ir vienybės su visuma¹²

⁸ Vokiškai - Todesnaheerfahrung

⁹ Vokiškai - Ausserkörperlichkeitserfahrung

¹⁰ „Psychologija šiandien“

¹¹ Vokiškai - ausserkörperlich

patyrimas;

- + matymas rojiško kraštovaizdžio;
- + susitikimas su mirusiomis giminėmis, religinėmis figūromis arba šviesos būtybėmis; su jomis susidaro tam tikros rūšies telepatinė komunikacija, kurios metu pergyvenantysis raginamas grįžti;
- + grįžimas į kūną tuomet ivyksta - dažnai prieš pergyvenančiojo valią - dažnai labai staigiai;
- + šitų stadijų metu dar dažnai bėga gyvenimo filmas, kuriame matomos žinomos ir nežinomos savojo gyvenimo detalės; greta pergyvena tas asmuo dar kartą visas savo mintis, žodžius ir veiksmus su jų pasekmėmis visiems dalyviams, kur įvyksta ir aukštas, etinis jų įvertinimas pagal meilės mastą;
- + retai matomos dalys savosios arba globalinės ateities, kas vėliau kartais ir ištikrųjų ir atsitinka;
- + tuo metu visuomet įvyksta esamos laiko eigos panaikinimas ta prasme, kadangi per tą trumpą arti mirties patyrimą daug daugiau, nei šiaip, pergyvenama“.

„Krikščioniškai orientuotuose industriniuose kraštuose dominuoja šitie visais atžvilgiais pozityvūs arti mirties patyrimai. Kiekvienas dešimtas pergyvenimas turi betgi negatyvų arba maišytai negatyvų-pozityvų turinį“. (66 psl.)

Jėjimas į tamsų, pragarišką pasaulį

„Po nekūniškos ir tunelio fazės dažnai įvyksta jėjimas į tamsų, pragarišką pasaulį, kur demonai ir kitos tamsios figūros tą išgyvenantįjį asmenį pasmerkia, jam grąšina arba jį net užpuola. Jis mato plotus, kur neapykantos kupini, vienas kitą mušantys arba kankinami žmonės yra, kurie tenkina savo geidulius ir blogas savybes. Gali įvykti ir jėjimas į tamsią, šaltą begalinę tuštumą iš kurios negalima pasprukti ir kuri grąšina savajai egzistencijai. Pagaliau galima išgyventi teigiamus arti mirties pergyvenimus ir grėsmingai-bauginančiais. Visi tie neigiami patyrimai gali pereiti ir į jau minėtas pozityvias sekvencijas“.

„Pasireiškimas negatyvių mirties patyrimų atrodo, kad turi ką bendro su momentine sieliška būtimi. Tokių pergyvenimų daugiau užtinkama po bandymų nusižudyti, nors čia yra ir pozityvių pergyvenimų. Asmuo gali turėti keletą pozityvių ir negatyvių arti mirties patyrimų - priklausomai nuo tuometinio, momentinio sieliško būvio“.

Apie susitikimus su „atbukusiomis dvasiomis“ rašo ir Mario Mantese (1981) savo knygutėje „Vision des Todes - Bericht einer Seele aus dem Zwischenreich“¹³.

---

¹² Vokiškai - Allwissens-/Alleinheitserfahrung

¹³ Mirties viizija - vienos sielos pranešimas iš tarpinio pasaulio (Zwischenbereich)

Arti mirties patyrimų patvirtinimas

Turimus davinius apie arti mirties patyrimus mūsų dvasiniai mokytojai patvirtino ir paaiškino:

Tol kol taip vadinamas „sidabrinis kaspinas“, tas odo kaspinas, kuris jungia žemišką kūną su dvasiniu kūnu, egzistuoja, tol mirimas dar nėra įvykęs. O tai atitinka „kliniškai mirusiems“. Į dvasinį kūną dabar teka didžiausia gyvybingumo dalis. Per tai gali kliniškai mirusiojo dvasia (visuomet manoma ir moteriškoji forma) toliau galvoti, svarstyti ir matyti, tai reiškia, dvasinį gyvenimą suvokti ir matyti. Jis mato savo dvasinę aplinką t. y. dabar randasi sąryšyje su dvasiškumu, kadangi jo odo energija yra pritaikyta dvasinio pasaulio odo „materijai“. Jis gali aname pasaulyje vaikščioti ir kartu pamatyti dvasines būtybes. Kiekviename atveju tai labai priklauso nuo to, ant kokio laipto randasi atitinkamas asmuo.

Jei „kliniškai miręs“ atgaivinamas, tai jo pergyvenimai lieka jo atmintyje, nes jo pergyvenimai lieka jo dvasiniame odo užfiksuoti. Tai reiškia, kraujas kaipo žmogaus gyvybingumo nešėjas, susijungia su tuo dvasiniu, smulkiosios materijos odu. Šitame odo yra užfiksuoti pergyvenimai ir jie nuteka tuomet į atmintį, į atitinkamo asmens atmintį. O tai vėl dėl to įmanoma, kadangi didžiausia to žmogaus odo energijos dalis buvo jo dvasiniame kūne, su kuriuo jis pergyvenimus patyrė. Tuo pačiu metu vyko dar ir silpnas odo energijos tekėjimas per žemišką kūną, taip kad tas asmuo liko dar gyvas.

„Beveik mirusiųjų“ patyrimų palyginimas su „mirusiųjų“ patyrimais

Palygindami galimus beveik mirusiųjų pergyvenimus su tais ką iš tikrųjų mirusieji pergyvena, galima, pavyzdžiui, *sekančius bendrumus konstatuoti*:

- + Abeji gali save, už savo fizinio kūno ribų, patirti, gali jį pamatyti ir pastebėti, kad jie vis dar turi (dvasinį, smulkiosios materijos) kūną su panašia forma ir nesužalotą.
- + Abeji negali žemiškųjų daiktų ir žmonių paimti, nučiuoti ir gali eiti per uždarytas duris ir sienas; abeji negali žmonėms apsireikšti.
- + Abeji gali anksčiau mirusias gimines ir draugus ir kitas dvasines būtybes (ar tai būtų šviesos būtybės, ar tai būtų pragariškos būtybės) sutikti ir gali dvasinius kraštovaizdžius, kaimus ir miestus matyti.
- + Abeji gali praeitį išgyventi resp. pamatyti gyventą žemės gyvenimą.
- + Abeji gali prieiti prie savo suvokimo ir judėjimo ribų,

Bet yra ir skirtumų:

- + Mirusieji yra po jų atėjimo į aną pusę dažnai pavargę ir jiems reikia prisitaikymo miego (yra ir išimčių), kai tuo tarpu beveik mirę, jei jie nepatenka į tamsų dvasių

pasaulį, dažnai jaučiasi labai gerai, yra patenkinti ir laimingi, esą išlaisvinti iš žemiškojo kūno kalėjimo. Šitą skirtumą galima tuomi paaiškinti, kad pas mirusį siela visą žemiškojo kūno odą į save sutraukia ir tuomi dvasinis kūnas apsunkinamas būna, ypatingai, jei žemiškas kūnas buvo ligos ar negatyvumų apsunkinatas. Todėl yra ir mirusiųjų, kurie iš pradžių vis dar mano sergą, nors jų dvasinis kūnas sveikas. Tačiau jei - kaip pas beveik-mirusiuosius - žemiškas kūnas tik laikinai apleidžiamas, tai siela nesutraukia į save viso odo iš žemiško kūno ir laikinai išlaisvinta dvasia gali tad kol kas „neapsunkita“ džiaugtis nauja padėtimi.

+ „Begalinio žinojimo“ jausmas ir visumos žinojimo patyrimas turi pas mirusiuosius dėl jau minėtų priežasčių būti relatyvuojamas. Tačiau tai labai priklauso nuo mirusiojo išsivystymo lygio, ką jis gali žinoti ir matyti. Kada nors kiekvienas mirusysis vėl sužinos, kad jis turi tik relatyvų žinojimą, kuris sulyg išsivystymu ir jo pastangomis prasiplečia.

+ Taip pat turi būti relatyvuojamas „visiškos laisvės“ jausmas. Galbūt yra taip, kaip kad kas nors išleidžiamas iš kalėjimo: jis brangina atgautą laisvę, naują laisvės jausmą labai vertina - tačiau ir šis jausmas su laiku vėl relatyvuojamas, ir jis realizuoja, kad ir vėl atgautoji laisvė turi savo ribas.

+ Kitas skirtumas yra tas, kad po „gyvenimo filmo parodymo“ ir po „aukšto etinio įvertinimo“ neinama toliau link skaistinimo ir atitaisymo. Pas beveik mirusiuosius tai dar nėra aktualu, priešingai yra pas mirusiuosius, pas kuriuos nuopelno ir kaltės palyginimas turi atitinkamas pasekmes. Beveik mirusiems, parodant gyvenimo filmą ir įvertinimą, duodamas šansas savo žemiškąjį gyvenimą naujai pergalvoti ir ateityje *prasmingiau* gyventi.

+ Pas beveik mirusiuosius daugiausiai nėra definityvaus atskyrimo nuo giminių jausmo, kas daugeliui mirusiųjų labai skaudu yra.

+ Beveik mirusieji patiria dėl reliatyviai trumpo laiko, kurį jie anoje pusėje praleidžia, tik mažą dalį arba iškarpa anos pusės pasaulio. Kiek jie mato, tai vėl priklauso, kokiame dvasios ir išsivystymo lygyje jie randasi.

+ Nereikia tikėtis, kad beveik mirusieji galėtų apie atgimimą (reinkarnaciją) daug arba šiek tiek esminiai ko pasakyti, kadangi jiems tai dar ne tema. To pasėkoje būtų per greita neteisinga išvada, jei iš jų nežinojimų būtų daroma išvada, kad nėra atgimimo.

Vis dėlto Kenneth Ring (1987), psichologijos profesorius Connecticut universitete, kuris daugiau nei šimtą asmenų, kurie „kliniškai mirę“ buvo, apklausinėjo, konstatuoja: „Žmonės su arti mirties patyrimu atrodo, kad po savo patyrimo linkę labiau atgimimu tikėti ... Tai ir kitų mokslininkų ... tyrimai parodė... Keliuose atvejuose ... atrodo, kad žmonės su arti mirties patyrimu ne tik vieną praėjusį gyvenimą retrospektyviai matę, bet tuoj kelis“ ... (152 psl. Ir toliau).

Skirtingos padėtyys priveda ir prie kitokių patyrimų

Būtų neteisinga daryti išvada, remiantis mirusiųjų ir beveik mirusiųjų skirtingais patyrimais, jog tvirtinimai vienu ar kitu esą neteisingi. Tiksliau sakant, reikia

konstatuoti, kad tie skirtingi patyrimai yra priklausomi nuo skirtingų sąlygų. Todėl primintina:

Beveik mirusieji yra jų arti mirties patyrimų metu „sidabrinu siūlu“ (Mok. 12,6) su savo fiziniu kūnu sujungti, kai tuo tarpu pas efektyviai mirusiuosius šitas siūlas nutrūkęs arba pertrauktas yra, kas neleidžia grįžti į žemiškąjį kūną. Iš to gaunasi pasėka, kad su laiku visas odas (ir nešvarusis!), kuris dar žemiškame kūne randasi į jų sielą, kitaip sakant, į jų dvasinį kūną pereina, kas juos atitinkamai apsunkina.

Gal arti mirties patyrimai yra haliucinacijos?

Kas literatūrą apie arti mirties patyrimus nuo aštunto dešimtmečio pradžios atidžiai peržiūri, neišvengiamai sužino: tai nėra svajonių sapnas, haliucinacijos arba paklydimo įsivaizdavimai. Tikriau sakant, tuose pergyvenimuose yra buvęs prisilietimas prie dvasinės realybės, kas dalinai atitinkamą žmogų privedė prie esminių gyvenimo pakeitimų.

Kaip jau ir kiti arti mirties tyrinėtojai, taip ir Ring (1978) konstatuoja: „... kad ne tik arti mirties patyrimas pakeičiančiai pasireiškia atitinkamo asmens gyvenime, bet jie tiesiog radikaliai pakeičia. ... Atrodo .. kad pateisinama, tvirtinti, jog žmogaus arti mirties patyrimai ... dažnai padeda susidaryti naują identitetą ir iššaukia esminių pasikeitimų jų elgesyje. Bet tai, žinoma, dar toli gražu ne viskas, ką arti mirties patyrimai žmogaus gyvenime gali paveikti. Vienas svarbiausių pasikeitimų, kuriuos jie iššaukia ..., tai yra požiūris į vertybes“ (115 psl. ir kt.).

„Po arti mirties pergyvenimo, pradedama gyvenimą daugiau vertinti ..gerbti ir labiau savo artimaisiais domėtis, juos mylėti, kai tuo tarpu interesas savo asmeniniu statusu ir materialine nuosavybe mažėja. Dauguma žmonių su arti mirties pergyvenimu aiškina, kad jie po to daugiau supratimo dvasiniams dalykams išvystė, ir kai kurie ieško net aukštesnio sąmoningumo, tikrosios gyvenimo prasmės. Tuos jų pranešimus patvirtina jų artimi žmonės“. (136 psl.).

Kad tie arti mirties patyrimai nėra haliucinacijos, parodo ir nekūniški patyrimai - dar ir Out-of-Body-Experience arba egzomatiškais patyrimais vadinami -, kadangi jie nepriklausomai nuo paciento pasakojimo gali būti patikrinti. Ring (1987) apie tai rašo:

„Jei pacientas, kurio akys uždengtos, operacijos metu turi širdies sustojimą, ir tuo metu turi OBE (Out-of-Body-Experience) ir vėliau papasakoja: ‘aš mačiau du gydytojus - vienas turėjo juodą odą; aš prieš tai niekuomet nesu jo sutikęs. Jie atbėgo į operacinę patalpą padėti prie defibriliacijos’, ir ją tuomet detalčiai apibūdina, tai turime rankose pranešimą, kurio turinio teisybę, nepriklausomai nuo paciento pasakojimų, galima patikrinti. Visai šitaip darė ir Sabom pas tuziną atvėjų, kai buvo turimi detalūs pranešimai apie OBE. Sabom kalbėjosi su atitinkama chirurgų grupele ir su šeimos nariais, kurie galėjo jam suteikti tame atveju naudingų žinių, ir patikrino ligos istorijas - su rezultatu, kad pacientai, matomai, apie įvykius pasakojo, apie kuriuos jie nieko negalėjo žinoti, jei jie nebūtų laikinai buvę nuo jų kūno atskirti“. (35 psl.).

2. Nekūniški (už kūno ribų) patyrimai

Apie nekūninius patyrimus kalbama tada, kai žmogus su savo dvasiniu kūnu laikinai savo žemišką, grubios materijos kūną apleidžia ir anos pusės regionuose atitinkamų patyrimų padaro; tie abu kūnai tuomet yra tik sidabrine juosta sujungti. Praėjusiame skyriuje jau buvo nekūninis patyrimas kaipo požymis arti mirties patyrimų išskeltas. Tokie *nekūniniai patyrimai yra ir be arti mirties situacijų galimi*. „Kai kurie žmonės gali su savo valia padaryti astralines keliones. Kadangi tik nedaugelis turi tą savybę, astralinį kūną pamatyti, tai vis ir vėl yra žmonių, kurie jo buvimą nuginčija“. (Wallimann, 1986, 61 psl.).

Arba Moody (1981) rašo: „Daug asmenų man pasakojo apie savo nekūninius patyrimus, kuriuos jie *spontaniškai* turėjo. Tie žmonės nebuvo 'mirę' arba sergantys arba kokioje nors pavojingoje padėtyje. Be to, daugiausiai nebuvo 'ieškoma' to. Jie visai netikėtai įvyko“ (123 psl.). O Schröter-Kunhardt (1993) rašo: „Maždaug ketvirtadalis gyventojų praneša apie nekūninius patyrimus be arti mirties patyrimo - taigi, arti mirties patyrimai atsiranda dažnai kasdienybės situacijos“ (64 psl.).

Nekūninius patyrimus, pavydžiui, išsamiai aprašo, nepriklausomai nuo arti mirties patyrimų, Mulddon/Carrington (1980), Monroe (1981), Murphy (1978, 36-37, 61-72, 139-142 psl.), Zurfluh (plg. literatūrą). Nekūniniai patyrimai yra įrodymas, kad žmogus gali gyventi ir būdamas ne savo žemiškame kūne. Jie todėl yra ir žmogaus nemirtingumo įrodymas.

Nekūninių patyrimų užtinkame ir pas mistikus. Štai vokiečių 17-tojo amžiaus mistikas Hemme Hayen, pasakoja tuometinėje, senovinėje kalboje ir išsireikimo būdu: „Gulėjau ryte lovoje; jau buvo šviesi diena ir buvau jau visai pabudęs. Mano dvasinės ir sieliškos jėgos giliai stebėjo, ir su nepaprastu džiaugsmu, kurį aš gavau, atsiskyrė mano naujas žmogus, panašiai kaip prie lovos krašto, nuo senojo, ir paliko mane lovoje gulėti kaip negyvą rąstą. Apsisukęs, tad pamačiau savo natūralų kūną negyvą gulint, o aš pats vėl patekau į aukštą blizgesį“ (Hampe, 1980, 47 psl.).

Žmonės, kurie laikinai savo žemišką kūną apleidžia ir su savo dvasiniu, smulkios materijos kūnu aname pasaulyje patyrimų padaro, vadinami astraliniais keliautojais. Žemiško kūno apleidimas pas kai kuriuos įvyksta su jų valia, bet pas daugumą be jų tiesioginės valios t. y., tai atsitinka spontaniškai, kartais visai netikėtai.

3. Atsiskyrimas miegant

Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, dvasinis kūnas atsiskiria ir miegant nuo žemiško kūno tam tikram laikui, kad anoje pusėje, sieliška prasme, naujai pasistiprintų ir savo patyrimų padarytų. Jis tuomet nelieka arti žemiško kūno, bet daro keliones ir užsiima savo pomėgiais - ar tai būtų žemiškuose regionuose arba anuose dvasiniuose pasauliuose, į kuriuos jis gali įeiti. Dauguma žmonių lėtą atsiskyrimą nuo žemiško kūno nepastebi ir nežino apie patyrimus anoje pusėje miegant.

Žmogaus dvasia vaikščioja toje pačioje dvasinėje plotmėje, kurioje žmogus mintimis ir pagal pažiūras kasdienybėje gyvena. Kas gyvena kaip sąžiningas ir su Dievu ryšį turintis žmogus, yra ir kaipo dvasia nelabai prie žemės prikibęs ir nori pakilti į aukštesnius regionus. Jo dvasia miegant tad ir būna nuvedama į atitinkamus

anos pusės pasaulius. Jis būna visą laiką su savo žemišku kūnu sujungtas su „sidabrinu siūlu“.

Šitas atsiskyrimas suteikia dvasiai sekančias galimybes:

+ Ji gali *judėti žemės pasaulyje* ir vienu ar kitu dalyku domėtis, būtent dalykais, kuriais ji kaip ir žmogus domisi, bet domėtis ir dalykais, kurie nepasiekia jo, žemiškame kūne esančio, galvojimo.

+ Dvasia gali ir *j dvasių pasaulį eiti*, į ten iš kur ji prieš žemišką gimimą atėjo. Ten ji gali su tokiomis pat dvasiomis, t. y. su tokiomis, kurios jos interesams atitinka, pasikalbėti. Nes kiekvienoje kilimo pakopoje yra dvasių su skirtingais polinkiais.

+ Dvasia gali dvasiniame pasaulyje *pasisemti jėgų savo gyvenimui*. Ji taip sakant jų prisipildo ir, kai tik būna grįžusi į savo žemišką kūną, ji jas atiduoda savo žemiškam kūnui. Kadangi žmogaus dvasia yra sujungta su jos kūnu „sidabrinu siūlu“, tai jau miegant gali dvasinė odo energija tekėti į jos žemišką kūną. Žmogus tuomet iš ryto pabunda sustiprintas ir patenkintas.

+ Dvasia gali su mirusiomis giminėmis ir draugais aname pasaulyje pasikalbėti, resp. būti glaudžiamame kontakte.

+ Gali dieviškosios dvasios pokalbyje su dvasia bandyti *jo kaipo žmogaus problemas išspręsti*. Jos gali su ja apie jo ateitį kalbėti. Kadangi dvasios gali ir į ateitį matyti, tai jos gali jai paaiškinti, kas artimoje ateityje atsitiks. Tokiu būdu jos bando per dvasią žmogų įtakoti, nors ir žmogus sekantį rytą savo ryšyje su žemiškais dalykais apie tai daugiausia nieko nežino.

Bandoma per tokius kontaktus kai ką į žmogaus sąmonę ir galvojimą pernešti, nors tai ir būtų tik nujautimas. Galbūt tuomet žmogus pradės staiga kitaip svarstyti ir galvoti. Tuomet vienas ar kitas galvoja, kad jo sąžinė jį kamuojanti ir jam ramybės neduodanti.

Bet gali ir taip pat būti, kad dvasia iš anos pusės žmogaus dvasiai daro didelius priekaištus, kadangi jis kaipo žmogus negyvena atitinkamai. Nes dangaus dvasios stebi žmogų dienos metu. Tie priekaištai tam tikromis aplinkybėmis gali žmogaus nuotaiką taip apsunkinti, kad jis jau iš ryto liūdnas arba deprimuotas yra. O jis nieko nenujaučią apie dvasinį pasikalbėjimą miegant.

+ Dvasia gali išorinio žmogaus *neteisingą elgesį* apžvelgti. Tad jinai, sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, yra susirūpinusi negeru išorinio žmogaus elgesiu ir maldauja savo dvasinių padėjėjų, duoti jam kiekvieną dieną naujų jėgų gyvenimui ir nugalėjimui. Todėl mes turėtume prieš užmiegant prašyti, kad miegant Dievo dvasios su mumis užsiimtų ir mes iš jų gautume atitinkamų pamokinimų.

+ Dvasia gali gauti iš Dievo dvasių paaiškinimų apie Dievo išganymo ir tvarkos planą. Gali atsitikti tad, kad iki šiol netikintis žmogus savo gyvenimo bėgyje pasikeičia ir staiga gali tikėti. Tokia sėkmė, prie kurios nebuvo žmonės prisidėję, bet tik dvasinės būtybės, suteikia tokiam žmogui ir visai naujų galimybių. Tas žmogus gali savo kūniško poilsio laikais, kaipo dvasia, dvasiniame pasaulyje patirti gražių dalykų, taip sakant kaipo atlyginimą.

+ Ligos atveju gali dvasia atnešti *jėgų pasveikimui*. Pas prašančius sergančiuosius yra tam tikra galimybė, kad miegant angelai nuveda į vieną vietą, kur ji gali jėgų pasveikimui pasisemti. Tas jėgas jos perduoda savo sergančiam žemiškajam kūnui, kuris per tai gali pasveikti.

+ Dvasia gali *savo gimines, kurios toli nuo jo ant žemės gyvena, aplankyti*. Ji gali su jomis pasikalbėti, jei jie miega ir jų dvasia prieinama. Ji gali pasiteirauti, kaip jiems einasi ir tokiu būdu dvasia dvasia prieinama. Ji gali pasiteirauti, kaip jiems einasi ir tokiu būdu dvasia dvasia prieinama. Kai kada tam tikromis aplinkybėmis ji gali ir nemiegančioms giminėms pasireikšti, ką jos betgi retai pastebi.

+ Kas prieš pakartotiną atgimimą kaipo žmogus, dvasiniame pasaulyje su kokia nors veikla ar kūrinium buvo ypatingai artimas, gali - tapęs vėl žmogumi - miegant kaipo dvasia vėl ten vėl pasidarbuoti. Tai reiškia, jis turi galimybę kaipo dvasia vėl į aną dvasinę plotmę, kurioje ji prieš tapimą žmogumi gyveno, nueiti ir vėl savo seną darbą tęsti.

Savoji išsivystymo būklė nustato ribas

Ant kiek aprašytos galimybės gali apsireikšti, priklauso nuo atitinkamo žmogaus arba dvasios išsivystymo būklės. Nereikia manyti, kad kiekviena dvasia miego metu randa kelią į aukštesnį dvasių pasaulį. Pas daugelį tai gali laikas nuo laiko atsitikti, bet pas kai kuriuos reguliariai.

Ir vėl kiti yra dėl savo blogo gyvenimo, su savo siela prie žemės ir jos įstatymų pririšti. Pavyzdžiui paviršutiniškas arba dominuoti ir ginčytis norintis žmogus negali tikėtis miego metu kaipo dvasia į aukštesnį dvasių pasaulį patekti. Taip pat yra daug dvasių neįsivystusių į Dievo tvarką, kurios tik ir laukia, tokią dvasią, kai ji atsiskiria nuo savo žemiško kūno, pasitikti ir vedžioti po žemiškąjį pasaulį. - šitaip jos padaro neigiamą įtaką jai.

Visai aplanai galioja: dvasia negali iš savo plotmės, iš kurios ji yra išėjusi, pereiti į aukštesnę plotmę, bet ji gali pamokinimui įeiti į žemesnes plotmes, nei jos plotmė.

Miegant dvasia gali būti prikaustyta

Piktas žmogus yra ir kaip dvasia piktas ir galėtų dvasiniame pasaulyje nelaimių pridaryti. Šitas dalykas neprileidžiamas, Dievo dvasios jį atidžiai stebi ir ją, jei ji ypatingai pikta, miegojimo metu ją sukausto¹⁴. Ji tik tuomet vėl laisva, kai ji būna vėl sugrįžusi į savo žemišką kūną.

Dvasia kartais būna tik trumpą laiką anoje pusėje

Dvasios grįžimas į žemiškąjį kūną įvyksta tuomet, kai kūnas yra pailsėjęs arba staiga atsiranda garsas, kuris gali žmogų pažadinti. Tuomet dvasia su jėga traukiama į kūną, kas žaibo greičiu įvyksta. Kai kurios dvasiniame pasaulyje pabūna dažnai tik trumpą laiką. Jos galbūt meta žvilgsnį į dvasinį pasaulį ir negali ko nors iš ano

---

¹⁴ Vokiškai - Bann auflegen

pasaulio pasveikinti. Esama įvairių priežasčių tokiems trumpiems apsilankymams. Viena priežastis gali būti nemigas - dvasia tuomet negali nuo žemiško kūno atsiskirti; ji vis ir vis į kūną itraukiama.

Atvirkščiai, dvasinis kūnas gali ir tuomet dvasinio pasaulio tam tikruose žemiškuose rajonuose judėti, kai žmogus tik snūduroja ir negalvoja miegas, jei jis net atsipalaidavimo¹⁵ būklėje yra.

Visuose tuose išvedžiojimuose galime matyti, kad *žmogaus miego gyvenimas yra vertingas laikas*, kuriame daug daugiau vyksta, nei mes žmonės dienos metu manome. Todėl svarbu, kad mes mūsų miegui suteiktume reikalingą dėmesį, nepatekdami baimėn, jei mūsų miegas yra sutrukdytas.

Be to iš švedžiojimų matome, kad žmogus *gyvena tikrą dvigubą gyvenimą*. Jis vaikščioja tarp dviejų skirtingų pasaulių arba dimensijų šen ir ten, kur atmintis apie dvasinį, smulkiosios materijos pasaulį, įeinant į grubią materiją, dingsta, kas jau gimstant (dvasiai pereinant į žemišką kūną) įvyko. Šitas atminties dingimas padaro žmogui taip sunku, reinkarnaciją (atgimimas) ir dvasios atsipalaidavimą nuo žemiško kūno akceptuoti¹⁶.

Kadangi dvasinis kūnas nuo žemiškojo gali miegant atsiskirti, patvirtina netiesioginiai ir Joé Snell (1985). Ji rašo: „Savo gyvenime turėjau kartais žmonių pasirodymų, kurie dar žemiškame plane gyveno. Su kai kuriais iš jų kalbėjausi ir kai kurie iš jų su manimi kalbėjo, bet paskui visuomet nustatydavau, kad jie patys tų įvykių neprisiminė arba neturėjo jokio sąmoningumo“. (7 psl.).

Negalima vis ir vis nepaminti to fakto, kad žmogus yra dvasinė, smulkios materijos būtybė stambios materijos kūne, kuris miegant turi galimybę, stambią materiją nugalėti ir į savo būtybei lygų pasaulį įeiti. Kad tai nėra taip klaidinga, patvirtins mums ir sakantys aprašyti sąmoningi¹⁷ arba aiškūs sapnai.

4. „Sąmoningas“ arba „aiškus“ sapnas

Sąmonigasis arba aiškusis sapnas yra dar viena galimybė, tą kietą¹⁸ sieną tarp šios ir anos pusės laikinai panaikinti. Sapnas yra sąmoningas arba aiškus, jei sapnuotojas žino, kad jis sapnuoja. Pagal Tholey/Utecht (1987) skiriasi sąmonigasis sapnas nuo kitų sapnų šiais reiškiniais:

- + „Visai aiškiai žinai, kad sapnuoji.
- + Sapnuotojo sąmoningumo būvis nėra jokių būdu sudrumstas.
- + Visus pojūčius galima naudoti taip kaip ir nemiegant,
- + Turima pilnutinė atmintis apie gyvenimą nemiegant.
- + Tiek nemiegant, tiek sąmoningame sapne, egzistuoja taip pat visa atmintis apie ligšiolinį gyvenimą sąmoningame sapne“.
- + Sapnuotojas žino... per visą sapną, kad turi savąją apsiprendimo laisvę...“ (29 psl. ir kt. psl).

---

¹⁵ Vokiškai - Entspannung

¹⁶ Vertėjo pastaba: visa eilė psichologų Vokietijoje gražina žmogų į buvusį gyvenimą, ir jis toje padėtyje papasakoja ir atsako į psichologo klausimus. Tai yra knygoje aprašyta ir tie pasakojimai hipnozėje patikrinti.

¹⁷ Angliškai - lucis dream

¹⁸ Vokiškai - starr

„Jei jūs sapne tapote sąmoningas, tai tuomet jūs visai paprastai galite *viską* daryti. Jūs galite nusukti kur jūs norite, ... su seniai mirusiais draugais ir nepažįstamais žmonėmis pasikalbėti; jūs galite kiekvieną ant žemės pasirinktą vietą aplankyti, visas pozityvių emocijų sritis išgyventi, gauti atsakymų į klausimus, kurie jums jau seniai rūpėjo; pasižiūrėti kreatyvių formų - ir, visai aplamai, iš turtingos atminties pasisemti. Jūs galite išmokti, savo sapnų metu tapti sąmoningu“. (Garfield, 1980, 147 psl.).

„Sąmonigame¹⁹ sapne yra viskas daug realiau, negu normaliaame sapne. ... Tačiau esama keletas išimčių ...: gali skristi, nuostabiu būdu aplinką įtakoti ir keisti, formuoti. Bet bendrai sąmoningi sapnai yra realistiški. Sąmoninguose sapnuose suvokimas yra visai ypatingai gyvas. Spalvos kaip natūralios; garsų, ūžesių, skonio ir kvapų suvokimai, palietimo jausmas, šilimos ir šalčio pojūtis, skausmo ir judesių pojūčiai - visa tai pasirodo visai realu“ (Garfield, 1980, 159 psl.).

Arba Moolenburgh (1991) išreiškia dvasinio nuo žemiško kūno atsiskyrimą sekančiais: „Tokių sąmoningų sapnų metu įvyksta trumpam laikui vienybė su dangiškuoju antrininku“ (221 psl.).

5. Materializacija dideliais atstumais

Pagal mūsų dvasinius mokytojus, žmogaus dvasiai įmanoma toli esantiems saviškiams arba pažįstamiems *trumpai pasirodyti*, nugalėdama erdvę ir laiką. Kad tokie pasirodymai galėtų lengviau įvykti, pasirodymo vietoje turėtų būti didžiausios ramybės laikas - tai galėtų būti apie arba po vidurnakčio. Tada nėra judraus dienos aktyvumo ir būna rami vibracija. Kas nori tokio pasirodymo, tam reikia dvasinio pasaulio pagalbos. Jis žmogų, kuris nori pasirodyti, stebės ir paskui nustatys patogų momentą, kada įmanoma jo dvasiai trumpai išeiti. Tai gali atsipalaidavimo momentu arba net kokio nors darbo metu, kada jis apie nieką negalvoja ir savo darbą daugiau mechaniškai atlieka.

Visą tai gali įvykti per visai trumpą laiką: žmogaus dvasios išėjimas, pasirodymas tolimoje vietovėje ir sugrįžimas į kūną. Sulyg mūsų mokytojais, žmogus nepastebi, nebent jis yra medialiai aukštesniame laipsnyje sugebantis.

Tokius pasirodymus gali beje ir žemasis dvasinis pasaulis panašiu būdu pas žmogaus dvasią pravesti, kuris yra jų pažiūrų.

Įspūdingą pranešimą apie tai galime rasti pas Murphy (1978), kuris su savo paskaitomis ir knygomis nesuskaičiuojamai daugeliui žmonių parodė, kaip jie savo dvasios kurybines jėgas gali suaktyvinti: „Viena motina Beverly Hills'e buvo labai susirūpinusi savo dukters sveikata New York'e. Vieną vakarą ji su visa savo minčių jėgos koncentracija galvojo apie savo dukterį ir norėjo jai harmonijos, sveikatos ir sielos ramybės, įsisažmonindama, kad Dievo esimas per visą jos duktės būtybę pereina kaipo harmonija, grožis, meilė ir ramybė. Sekantis pavyzdys pailiustruoja nejuslinę²⁰ projekciją jos ketvirtosios dimensijos kūno: ji staiga atsirado privačios klinikos kambaryje, kur jos duktė lovoje pabudusi gulėjo. Jos duktė sakė: 'O, mama, aš taip džiaugiuosi, kad Tu atėjai!' Jos apsikabino ir pasibučiavo. Duktė jautė aiškiai

¹⁹ arba lucidiniame sapne

²⁰ Vok. - aussersinnlich

motinos raminančius žodžius ir apsikabinimą. Ir čia pat esančios medicinos seselės buvo pasveikintos. Staiga ji nusprendė grįžti į savo kūną, kurį ji, kokį ji Beverly Hills lovoje gulintį paliko, galėjo matyti. Be to, ji dar žinojo ir apie savo kitą kūną, kūną iš smulkiosios materijos, kuriam visokia materija, kaip durys, sienos etc. jokio pasipriešinimo nesudarė. Tada ji sugrįžo į savo kūną“.

„Tokių pergyvenimų turi daug žmonių, ypatingai, jei jie yra emociniai stipriai sujudinti, kupini rūpesčio ir jaučia didelį poreikį, būti šalia mylimo žmogaus. Tai ypatingai būna asmeninių krizių metu“. (63 psl. Ir kt.)

6. Aiškiaregystė - dvasių girdėjimas - dvasių jutimas²¹

Kita galimybė sienas, kurias mums mūsų žemiškasis kūnas arba stambi materija pastato, peržengti, yra gebėjimas aiškiaregystės, matymo ir jautimo nematomų, dvasinių dalykų. Mūsų akys ir ausys yra iš stambios materijos. Jos tad ir gali tik stambios materijos dalykus matyti ar girdėti - visą kitą jos/jie nemato ir negirdi ir tad neegzistuoja. Aiškiaregiškumu suprantama savybė, anos pusės daiktus matyti, kurių mūsų žemiškos stambios materijos akys, negali matyti. Panašiai yra ir su girdėjimu - tai yra gebėjimas anos pusės dalykus girdėti, kurių mūsų stambios materijos ausys negali girdėti.

Šitie sugebėjimai galimi dėl dalinai nuo žemiško kūno pasiliosuojančios dvasios. Jei dvasia gali truputį nuo kūno atsiskirti, tai ji tuomet nėra pririšta prie kūniškų pojūčių. Tokioje padėtyje mato, girdi ir jaučia ji panašiai kaip dvasinė būtybė. Suvokimo²² kokybė betgi priklauso, vieną vertus, nuo aplinkybių, ant kiek atsiskyrimas nuo žemiškojo kūno yra įvykęs, ir, kitą vertus, nuo subtilumo aplink ją esančio odo (Greber, 1981, 114 psl.)

Kitaip nei pas gilaus transo medijus, čia įvyksta tik „... iš dalies dvasios atsiskyrimas nuo kūno ...“. „... nors dvasia išeina iš kūno, tačiau visvien pasilieka su visu kūnišku odu ir visomis jo dalimis su kūnu surišta. Odas tik išsitempia ... ir per tą išsitempią įgalina iš dalies dvasios išėjimą“. (Greber, 1981, 121 psl.).

Kadangi šitų sugebėjimų kokybė priklauso nuo aplink kūną esančio odo, todėl esama ir daug palaipsniško susiskirstymo. Tai panašu stiklui: kuo jis švaresnis, tuo galima aiškiau per jį matyti. Todėl pas medialiai gabius žmones yra suvokimas skirtingos kokybės, tai reiškia, yra laipsnių. Be to, esama ir skirtingų kombinacijų, pav., aiškiaregiškumas be aiškiagirdėjimo; aiškiajautimas be aiškiaregiškumo ir aiškiagirdėjimo; aiškiaregiškumas, aiškiagirdėjimas ir aiškiajautimas. Dėl to kartais būna ir skirtingų įvertinimų, o ir klaidingų įvertinimų (Greber, 1981, 114 psl.).

---

²¹ Vokiškai. - Hellhören ir Hellempfinden

²² Vokiškai - Wahrnehmung

Aiškiaregiškumas gali atsirasti

a) ... per įsiveržimą į kito odo spinduliavimą

Medialiai gabus žmogus gali iš savo kūno sunkaus sutirštino išsilaisvinti. Per tai jo dvasiai būna įmanoma tą sunkų, daugiau sutirštiną jo kūno odą nugalėti ir tokiu būdu į kito žmogaus odo lauką įsiveržti. Tai įmanoma ir per didelius atstumus, jeigu yra su atitinkamu žmogumi dvasinis ryšys arba aiškiaregiškas asmuo paliečia daiktą, kurį anas žmogus turėjo ir ko pasėkoje prie to daikto truputį jo odo randasi.

Tuo remiasi ir galimybė, pamestus daiktus vėl rasti. Kadangi kiekvienas daiktas, kas su juo vyksta, taiį save kaipo vibraciją paima ir palaiko, tai vėliau gali aiškiaregiai žmonės įvykius nuo to daikto vėl nuskaityti. Kuo stipresnis daikto odo spinduliavimas yra, tuo aiškiau mato aiškiaregiškas asmuo (Greber, 1981, 83 psl.)

b) ... per žiūrėjimą į tiesai atitinkančius arba simbolinius paveikslus

Tokie paveikslai pagaminami dalyvaujant dvasioms. „Būsimieji pavienių asmenų likimai, su kurių odu aiškiaregis nesusijungė, kraštų, tautų, miestų ir kitokių tautinių bendruomenių, gali aiškiaregiui tik tuomet būti matomi, jei jam dvasinis pasaulis atitinkamus paveikslus prieš akis pastato. Tokių paveikslų padarymas, ar tai būtų realius įvykius vaizduojantys, ar tai 'simbolių' formoje, tai padaryti pavestoms dvasioms yra nesunku. Odą jos panaudoja kaipo medžiagą paveikslui. Senosios sandoros pranašams būdavo būsimi tautų likimai ir kitokie įvykiai daugiausiai simboliniais paveikslais rodomi“ (Greber, 1981, 84 psl.).

„Tai ką aiškiaregis mato, yra kaipo paveikslas taip pat realus kaip ir materialinio pasaulio paveikslai, kuriuos mūsų kūniška akis mato. Dvasinis pasaulis gali pagal norą tuos paveikslus aiškiaregiui prieš akis padaryti. Odas yra ta medžiaga iš kurios jie suformuojami. Priklauso nuo vidinio aiškiaregio nusistatymo, ar gerasis, ar piktasis dvasinis pasaulis veikia, jam žiūrint anos pusės dalykus“ (Greber, 1981, 187 psl.).

c) ... per dvasios išėjimą iš kūno

„Tačiau ne kiekvienas aiškiaregiškumas vyksta ant odo spinduliavimo pagrindo. Labai daug dalykų, kurie toli nuo aiškiaregio vyksta, jis vyksmo metu juos todėl mato, kad jo iš kūno išėjusi dvasia randasi pati pas tą įvykį ...“ (Greber, 1981, 83 ir kt. psl.). Tačiau prielaida tam yra, kad aiškiareginčiojo dvasia visiškai nuo jo kūno atsiskiria ir iš kūno išeiti gali ...“ (Greber, 1981, 83 psl.)

Aiškiaregiškumo ir/arba aiškiagirdėjimo sugebėjimą turėjo pavyzdžiui

- Joé Snell: jos tyrimai dalinai surašyti knygutėje „Der Dienst der Engel“²³. (plg. Literatūra).
- Hella Zahrada: aiškiagirdėdama²⁴ pagavo 33 metus apie 530 eilėraščių (neįkaintant prozos tekstų) iš anos pusės rašytojo, vardu Ephides.
- Helen Greaves: jos aiškiagirdėjimu ir mintimis gauti pergyvenimų pranešimai apie gyvenimą po mirties randasi knygoje „Zeugnis des Lichts“ (plg. Literatūra).

²³ Angelų tarnystė

²⁴ Vikiðkai - hellhörend. Angl. - ....

Daug poetų, tapytojų ir muzikų, pasinaudodami šiuo sugebėjimu, atitinkamai anos pusės šaltiniais pasinaudojo ir mums šioje pusėje esantiems tokiu būdu perdavė anos pusės poezijos, paveikslų ir muzikos. Aišku, kad ir čia esama didelių kokybės skirtumų, priklausomai pasinaudotų šaltinių.

Randame ir Biblijoje daug pavyzdžių: Jokūbas sutinka Dievo angelų (1. Mo 32, 1-2). Dovydas mato angelą (2. Sam 24, 17). Danielius pasakoja apie susitikimą su arkangelu Gabrieliumi (Dan 9, 21-23) ir 10, 4-12). Pas Povilą naktį staiga atsiranda makedonietis vyriškis (Apd 16, 9). Kitą naktį pas Povilą ateina Viešpats (Apd 23, 11). Povilas prieš tai matomai turėjo viziją būsimo įvykio, kuris ir įvyko (Apd 27, 10-11). Dievo angelas ateina pas Povilą (Apd 27, 23). Viešpats kalba Samuėliui (1 Sam 9, 15-19). O piemenėliai laukuose girdi angelų giedojimą (Luk 2, 8-13).

Be to, gali ir gyvūnai aiškiaregiškai matyti, girdėti ir jausti! Jie gali dvasines būtybes pastebėti ir į jas su baime arba džiaugsmu reaguoti, kai tuo tarpu žmogus nieko nemato aplink save. Šitas sugebėjimas įgalina ir atvirkščia prasme, kad žmonės su medalia savybe gali ir su gyvūnais sueiti į kontaktą. Atkreipiame jūsų dėmesį į Penelope Smith knygą „Gespräche mit Tieren“ (plg. Literatūra).

7. Sąmoningumo būsenos pakeitimas

Dar vieną galimybę sienas, kurias žemiškas kūnas padaro, nugalėti ir su anos pusės būtybėmis sueiti į kontaktą, suteikia mūsų sąmoningumo būsenos pakeitimas - *pavyzdžiui, gilios meditacijos rėmuose* (plg. Royal/Priest, 1994). Panaši būseną yra ir pusiau miegant, kada nemiegantis sąmoningumas tik tiek atskirtas, kad dar ko gero galima susitikimus prisiminti.

Kadangi mes žmonės bendrai galvojame, kad nemiegavimo būseną esanti svarbiausia, kad susitikimai su kitomis būtybėmis (žemiškomis ar iš anos pusės) turi įvykti nemiegavimo būsenoje. Žiūrint anos pusės požiūriu, šita prielaida neteisinga, būtent, kad realybė, kurią mes nemiegant suvokiame, yra tik labai maža dalis begalinių dvasinių pasaulių ir kad žmogaus kapacitetai yra žymiai didesni nei galvojama.

Žvilgsnis į ateitį

Šiame ir praėjusiame Medium žurnalo numeryje mes pavaizdavome, kaip ta rodos tvirta siena tarp šios pusės ir anos pusės laikinai, norint arba nenorint, pralaužiama. Sekančiame Mediumo žurnalo numeryje aptarsime dar vieną, bet neigiamą ir kančių turintį sienos peržengimą iš šios pusės - būtent apie apsėdimą, kuris sujungiamas su psichiatrine šicofrenijos sąvoka .

Alfred Dalliard

(Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis)

Literatūra

(Vertėjo pastaba: skliausteliuose knygos pavadinimas lietuviškai)

- Capra, Fritjof (1977): Der kosmische Reigen (Kosminis ratelis), Scherz, Bern/München
- Findley, Arthur (1983): Beweise für ein Leben nach dem Tod. Das Phänomen der „Direkten Stimme“ als Verbindungsweg zwischen Diesseits und Jenseits (Pomirtinio gyvenimo įrodymai. „Tiesioginio balso“ fenomenas kaip susijungimo kelias tarp šios pusės ir anos pusės). Bauer, Freiburg i. Br.
- Garfield, Patricia (1980): Kreativ träumen (Kreatyviai sapnuoti). Ansata, Interlaken.
- Greaves, Helen (1982): Zeugnis des Lichts. Ein Erfahrungsbericht vom Leben nach dem Tod (Šviesos liudijimas. Pranešimas apie gyvenimą po mirties). Anthos, Hemsbach.
- Greber, Johannes (1981): Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes, seine Gesetze und sein Zweck. Selbsterlebnisse eines katholischen Geistlichen (Bendravimas su Dievo dvasiniu pasauliu, jo įstatymai ir jo prasmė. Vieno katalikų dvasiško patyrimai). 6. Aufl. Johannes Greber memorial Foundation, Teaneck, USA. (1. Aufl. 1932).
- Hampe, Johann Christoph (1980): Sterben ist doch ganz anders (Mirimas yra vis dėlto visai kitoks). Kreuz, Stuttgart.
- Mantese, Mario (1981): Vision des Todes (Mirties vizija). Daniel Andres, Biel.
- Monroe, Robert A. (1981): Der Mann mit den zwei Leben. Reisen ausserhalb des Körpers (Vyras su dviem gyvenimais. Užkūninės kelionės). 2. Aufl. Ansata, Interlaken.
- Moody, Raymond A. (1981): Nachgedanken über das Leben nach dem Tod (Pasvarstymai apie gyvenimą po mirties). Rowohlt, Rheinbek bei Hamburg.
- Moolenburgh, H. C. (1981): Engel als Beschützer und Helfer des Menschen (Angelai kaip žmogaus apsaugotojai ir pagalbininkai). 5. Aufl. Bauer, Freiburg i. Br.
- Muldoon, Sylvan J. / Carrington, Hereward (1980): Die Aussendung des Astralkörpers (Astralinio kūno išsiuntimas). 4. Aufl. Bauer, Freiburg i. Br.
- Murphy, Josef (1978): Ihre aussersinnliche Kraft (Jūsų užpojutinė jėga). Das Besondere, München.
- Ring, Kenneth (1987): Den Tod erfahren - das Leben gewinnen. Erkenntnisse und Erfahrungen von Menschen, die an der Schwelle von Tod gestanden und überlebt haben (Patirti mirtį - gyvenimą laimėti. Žmonių supratimai ir patyrimai, kurie buvo ant mirties slenksčio ir išliko gyvi). Ex Libris, Zürich.
- Royal, Lyssa; Priest, Keith (1994): Vorbereitung auf den Kontakt. Eine Bewusstseinsmetamorphose (Paruošimas kontaktui. Sąmonės metamozė). Zweitausendeins, Frankfurt a. M.
- Schröter-Kunhardt, Michael (1993): Das Jenseits in uns (Ana pusė mummyse). Psychologie heute, Nr. 6, S. 64-69.
- Smith, Penelope A. (1995): Gespräche mit Tieren (Pasikalbėjimai su gyvūnais). Zweitausendeins, Frankfurt a. M.

- Snell, Joé (1985): Der Dienst der Engel. Erlebnisse einer Krankenschwester (Angelių tarnystė. Vienos medicinos seselės pergyvenimai). Zürich.
- Tholey, Paul; Utecht, Kaleb (1987): Schöpferisch träumen. Der Klartraum als Lebenshilfe (Kūrybingai sapnuoti. Sąmoningas sapnas kaip pagalba gyvenime). Falken, Niederhausen/Ts.
- Wallimann, Silvia (1986): Lichtpunkt. Aufschlüsse über bewußtes Leben und Sterben durch mediales Hellsehen (Šviesos taškas. Informacijos apie sąmoningą gyvenimą ir mirtį per medialų aiškiaregiškumą). Bauer, Freinurg i. Br.
- Zahrada, Hella (1978): Ephides. Band VII. Turm. Bietigheim/Württ.
- Zahrada, Hella (1979): Ephides-Gedichte (Ephido eilėraščiai)²⁵. 3 Aufl. Geistige Loge, Zürich.
- Zahrada, Hella (1984): Ephides. Ein Dichter des Transzendenten (Transcendencijos poetas). Anthos, Weinheim.
- Zurfluh, Werner: Quellen der Nacht (Nakties šaltiniai). Ansata, Interlaken.

X-X-X-X-X-X-X

---

²⁵ Ephides yra poetas anoje pusėje. Jis daugelį metų perdavė į šią pusę savo sukurtus eilėraščius.